84

ராஜ பிக்ஷுணி

பிக்ஷுணி உடைகளைத் தரித்துக்கொண்டு, சிறையிலிருந்து தப்பித்து வெளியேறிய ராஜ்யஸ்ரீ விந்திய மலைச்சாரலில் பௌத்த பிக்ஷுணிகளுடைய கூட்டத்தில் சேர்ந்தாள். அவளுடைய இளமை பொங்கிய தளிர் உடலிலும் அந்தக் காவி ஒருவிதமான சோபையுடன் தான் விளங்கிற்று.

ஆனால், ராஜ்யஸ்ரீ தன்னுடைய துக்கத்தை மறக்க முடியவில்லை. மிதமிஞ்சிய சுகத்தின் நடுவில், முன் எச்சரிக்கை கூட இல்லாமல், வந்த மிதமிஞ்சிய துக்கத்தை அந்த சாத்விகளின் சத்சங்கத்தில்கூட அவளால் உதறித்தள்ள முடியவில்லை. அவளுடைய உடையை மாற்ற முடிந்தது சுலபமாக; அவள் மனது மட்டும் அவ்வளவு லேசாக மாறவில்லை.

அந்த மலைச்சாரலில், மெல்லிய காற்றிலும் மிருதுவான அருவி நீரிலும் அமைதி நிலவிய இடத்தில் ராஜ்யஸ்ரீக்கு இருப்புக்கொள்ள வில்லை. அவள் கண்களில்பட்டு அவற்றை நிறைவித்த அந்த வெளி யுலகத்து வேனிற்காட்சி அவளுடைய உள்ளத்தில் வேதனையை இன்னும் கொஞ்சம் கிளறிவிடுவதுபோல் இருந்தது. அவளுடைய உடைக்கேற்ற காவித்தெளிவும் தேர்ச்சியும் அவளுடைய ஹிருதயத்திலும் முகத்திலும் ஏற்படவில்லை. கலக்கமும் ஏக்கமும்தான் மூண்டு மூண்டு எழுந்தன.

பிக்ஷுணிகளை விட்டுப்பிரிந்து போய்விடலாமென்று ஒரு சமயம் எண்ணினாள். 'ஆனால், அப்பொழுது மட்டும்? நிழல் கூடக் கூடத் தானே வரும்?' என்று தனக்குள்ளேயே பதில் சொல்லிக்கொண்டாள். கடைசியாக, பல நாட்களுக்குப் பிறகு தாங்கமுடியாத அந்த வேதனையை ஒருவிதமாக ஒழித்து விடுவதென்று தீர்மானித்தாள். தீயில் இறங்கி உயிரை விட்டுவிடுவதென்று நிச்சயித்து பிக்ஷுணிகளை சிதை தயார் செய்யச் சொன்னாள், யார் என்ன சொல்லியும் அவள் கேட்கவில்லை. அவள் வேதனையை யார் அறிவார்கள்?

1943

சிதைக்கு முன் நின்றுகொண்டு சிறிதுநேரம் தனது வாழ்க்கையைப் பற்றி நினைத்துப் பார்த்தாள். அந்த மலைச் சாரலில் மேடு பள்ளத்தில் நின்றவண்ணம், காலை வெய்யிலில் புதுக்காஷாயம் பொன்போல் மின்ன, ராஜ்யஸ்ரீ தன்னையே மறந்தாள். சிதையில் தீ பற்றிக்கொண்டு ஜ்வாலை உயர்ந்து எரிந்தது. அதன் பக்கத்தில் அவள் மற்றொரு ஜ்வாலைப்போல நின்றாள். ஓர் அபூர்வமான திருப்தி அப்பொழுது அவள் முகத்தில் தென்பட்டது. அவள் கண்களில் நிறைந்த கண்ணீர் வெய்யில்பட்டு மின்னியது. பிக்ஷுணிகள் கலங்கி ஒருபக்கம் நின்றார்கள்.

ராஜ்யஸ்ரீ தலைதூக்கி விந்தியபர்வதச் சிகரங்களைப் பார்த்தாள். பாதிமலையில் கவிந்திருந்த மேகங்களுக்கு மேல் சூரிய வெளிச்சம் பளிச்சென்று மலையில் அடித்துக் கொண்டிருந்தது? வாழ்க்கைக்கு மேல் அப்படி ஒரு வெளிச்சம் இருக்குமோ?....

வெளிச்சமா? இனி ஏது வெளிச்சம் – வாழ்க்கையிலோ, வேறெங்கோ? முன்பின் தெரியாத ஒரே இருள்தான் – அவளுக்கு!

★★★

சில தினங்களுக்கு முன்தான் ராஜ்யஸ்ரீ சுகசிகரத்தில் இருந்தாள். அரசன் கிருகவர்மன் ஓர் இளம் காதலனின் நித்திய வேட்கையிலேயே இருந்து கொண்டு, அவள் காதுகளில் ஈரச் சொற்களை இரகசியமாக நிரப்பி, இடைவிடாது ஏகாந்தத்தில் அவளைப் புல்லரிக்கச் செய்தான். சதா கண்மூடி மௌனமாகும் காதல் நிலையை அளித்தான். கன்னோசியின் அரண்மனை மாடியில், பூர்ணசந்திரனின் பார்வையின்கீழ், அவளை அமர நிலையில் இருத்தி, அவள் பக்கத்திலிருந்து அழகு சேவை புரிந்தான். நிலவில் குழைத்துக் கலங்கிய ஓர் இன்பரஸம் அவளை மதுபோல மயக்கிச் சுகபோதை கொடுத்தது. கிருகவர்மன் தனக்கென்று அவன் கையால் கற்பித்த அந்தக் கனவுலகம் கலையவே கலையாது என்ற நினைப்பில் பரிபூர்ணமாக அதில் ஈடுபட்டாள் ராஜ்யஸ்ரீ.

உயர்ந்து ஒடிந்து விழுவதுபோலிருந்த அவள் உடலில் யௌவனத்தில் எழில் எதிர்த்து நின்றது. நாட்டிலேயே அவள் தான் வனப்பும் வித்தை யும் நிறைந்த யுவதி. பிரபாகர வர்த்தனன் தன் செல்வப் பெண்ணை அடைய கிருகவர்மன் ஒருவன்தான் தகுதியுள்ளவன் என்று அவனுக்கு மணம் செய்வித்துக் கொடுத்தான் அவளை. கிருகவர்மன் ஒரு கந்தர்வன் போன்றவன். ஓரிடத்தில் சேர்ந்திருக்காத லட்சுமியும் சரஸ்வதியும் அவனிடம் சேர்ந்து வசித்ததாகக் கவிகள் வர்ணித்தார்கள். ராஜ்யஸ்ரீயே அவ்விருவர்களுடைய பிரதி உருவம் தானே!

கன்னோசியில் கிருகவர்மனும் ராஜ்யஸ்ரீயும், வீரமும் அழகும் ஒன்றுபட்டதுபோல வாழ்வதைக் கண்டு மாளவதேசத்து அரசன் தேவ குப்தனுக்குப் பொறுக்கவில்லை. கன்னோசியின் மேலேயே அவன்

கண்ணாக இருந்தான். திடீரென்று பிரபாகர வர்த்தனன் இறந்தார். அவருடைய மூத்த மகன் ராஜ்யவர்த்தனன் ஹூணர்களை எதிர்த்துப் போராடச் சென்றிருந்தான். ஹர்ஷவர்த்தனன் மட்டும்தான் தனேசுவரத்தில் இருந்தான். அந்த சமயம் பார்த்துத் திடீரென்று – கிருகவர்மன் எதிர்பாராத முறையில் – கன்னோசிமேல் படையெடுத்து வந்தான் தேவகுப்தன்.

காதலர்களின் கனவு திடீரென்று கலைந்தது. கிருகவர்மன் ராஜ்யஸ்ரீ யின் பக்கத்திலிருந்து பிரிந்து வெளியேறி, எதிரியைத் தாக்கப் போனான். ஆனால், எதிர்பாராத எதிரியை எப்படி சமாளிக்க முடியும்? அதற்காக கிருகவர்மன் மனது சளைக்கவில்லை. அவன் உயர்தர ரசிகன் மட்டு மல்ல; சுத்தவீரனும்கூட. ஆகையால், ஆவேசம் கொண்டு எதிரிமேல் விழுந்து போர் செய்தான். போர்க்களத்தில் எதிரியின் வாளுக்கு இரையானான்.

கனவு சிதைந்த துக்கம் ஒருபுறம்; காதலனைப் பிரிந்த துக்கம் ஒருபுறம்; ராஜ்யஸ்ரீ செடியிலிருந்து பறித்தெரியப்பட்ட புஷ்பம்போல் வாழ்க்கையின் வெய்யிலில் துடித்து வாடினாள். கன்னோசியிலிருந்து வெளியேறிக் காட்டு வழியாகச் சென்று பிக்ஷுணிகளைச் சேர்ந்தாள்.

'ஏகாக்ரமான காதலுக்கும் இன்பத்திற்கும் வாழ்க்கையில் இடம் இல்லையோ? ஏகாக்ரமாக துஷ்யந்தனைப் பற்றி எண்ணிக் கொண்டி ருந்து உலகத்தையே மறந்ததால் தான் சகுந்தலைக்கு துர்வாஸரின் சாபம் கிடைத்தது; பின் துக்கங்கள் எல்லாம் ஏற்பட்டன. பின்னே ஏன் சேற்றி லிருந்து தாமரை கிளம்புவதுபோல், வாழ்க்கையிலிருந்து, காதல் கிளம்புகிறது? வாழ்க்கையின் லட்சியம் காதல் ஒன்றுதானா? இல்லை. காதலை வாழ்க்கையின் லட்சியமாக வைத்தால்தான் சிதைவு ஏற்படு கிறது. காதல் வெறும் தன்னலம்தான் என்பதாலா?'

★★★

ராஜ்யஸ்ரீ இவ்வாறு என்னென்னவோ யோசித்துக் கொண்டு நின்றிருந் தாள். சிதையிலிருந்து அக்னியின் நாக்குகள் சிவப்புப் பாம்புகள் போலக் கிளம்பின. ராஜ்யஸ்ரீயை அவை அழைப்பதுபோல் இருந்தது. 'இதோ வருகிறேன், கருணைக்கனலே!' என்று தீயை நெருங்கினாள். உணர்ச்சியை வென்ற பிக்ஷுணிகள் கூட அலறினார்கள்.

அந்தச் சமயம் காட்டின் பாதையில் குதிரைகள் ஓடிவரும் சத்தம் கேட்டது. திடீரென்று ஒரு கூட்டமாய்ப் போர்வீரர்கள் தோன்றினார்கள். அவர்கள் தலைமையில் ஹர்ஷவர்த்தனன் வந்தான்.

சிதையையும் பெண்களையும் பார்த்துப் பிரமித்தான்; பிறகு தன் தங்கையையே பார்த்தான்.

'ராஜ்யஸ்ரீ!' என்று கத்திவிட்டான் ஹர்ஷன்.

'இல்லை, அண்ணா, ஸ்ரீயல்ல!' என்று ராஜ்யஸ்ரீ உற்சாகமற்ற

குரலில் பதில் சொன்னாள்.

'என்ன? என்னைக்கண்டு நீ சந்தோஷமடைய வில்லையா?' என்று ஹர்ஷன் ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான்.

'எதைக் கண்டும் சந்தோஷப்படும் சக்தி என்னிடம் இப்பொழுது இல்லை'

'ராஜ்யஸ்ரீயா, –நீயா–இப்படிப் பேசுகிறாய்?'

'ராஜ்யஸ்ரீ அல்ல–ராஜ்யஸ்ரீ போய்விட்டாள். நான் பிக்ஷுணி.'

'என்ன? பிக்ஷுணியா?'

'ஆமாம்!'

'நீ பிக்ஷுணியாய் விட்டால், ராஜ்யவர்த்தனனும் நானும் என்ன செய்வது?'

'ஏன்? நான் என்ன செய்யப் போகிறேன்?'

'ராஜ்ய காரியங்களில் உதவிபுரிய வேண்டுமே! நாட்டை அன்னியர் கைப்பற்றிக்கொள்ளாமல் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டுமே!'

'ஹர்ஷ! என்னை மன்னித்துவிடு; நான் இனிமேல் வாழ்க்கையில் சிரத்தை கொள்ளமுடியாது!'

'கிருகவர்மன் இறந்தது சகிக்க முடியாத துக்கம் தான். ஆனால் புருஷன்மட்டுமல்ல, உனக்கு உடன்பிறந்தவர்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் நீ செய்யவேண்டிய கடமைகள் இருக்கின்றன.'

'என் மகத்தான துக்க நெருப்பில் எல்லாக் கடமைகளும் எரிந்து போய்விட்டன.'

'ராஜ்யஸ்ரீ! துக்கப்பெருக்கில் நீ அந்தமாதிரி நினைக்கிறாய். ஆனால், சுகத்தையும் துக்கத்தையும் தனித்துத் தனித்துப் பாராட்ட வாழ்க்கையில் மனிதனுக்கு உரிமை கிடையாது – மனிதனின் உயர்ந்த தர்மத்தை கவனித்தால். நீ கடைப்பிடித்திருக்கும் பௌத்த நியதியின்படிகூட பரோபகாரமும் அஹிம்ஸையும்தான் வாழ்க்கையின் கடமைகள், சுகதுக்கங்களைப் பெரிதுபடுத்திப் பாராட்ட நமக்கு அதிகாரம் கிடையாது. புத்த பகவான்–'

'ஹர்ஷ! ஹர்ஷ! நீ ஏன் இப்படி இப்பொழுது இங்கே வந்து என் தீர்மானத்தைக் கலைக்கிறாய்? – இல்லை, இல்லை! மாட்டேன்! என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை. மறக்க முடியவில்லை. நான் பாபிதான், ஒத்துக்கொள்கிறேன். முடியாது – நான் சாகத்தான் வேண்டும் – வேறு வழியில்லை. ஹர்ஷ! நீ போய் வெற்றியுடன் வாழ்க்கையைக் கடைப்பிடி! நான் தோல்வியில் மடிகிறேன். என்னை இங்கே விட்டுச் செல், தைரியமாக! உன் கருணையால், சகோதர வாஞ்சையால், என்னைக் காலாந்தரத்திற்கும் நிம்மதியற்ற ஜீவனாகச் செய்யப் பார்க்காதே? அண்ணா உனக்குப் புண்ணியம் உண்டு. தயை செய், போ. அது தான் நீ எனக்குச் செய்யக்கூடிய சகோதர உதவி!'

'ராஜ்யஸ்ரீ , நீ எல்லாம் அறிந்தவள். ஆனால், துக்கம் உன்மனதில் புகைபோலச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. உணர்ச்சி யாரை விட்டது? ஆகையால், நீ உன்னையே மறப்பது ஆச்சரியமல்ல. உனக்கு நினைப்பு மூட்டுவது என் கடமை. நீ உனக்காக மட்டுமா வாழவேண்டும்? அதுதானா உன் ஜீவிய லட்சியம்?'

'என்ன சொல்லுகிறாய் ஹர்ஷ?' என்று சொல்லிக் கொண்டு ராஜ்யஸ்ரீ பீதியும் கலக்கமும் கொண்டு பின் வாங்கினாள்.

'ராஜ்ய பாரத்தில் நீயும் கொஞ்சம் உதவி செய்ய வேண்டும். அது நமது தந்தையின் நோக்கம். உனது சபதமும் கூட, நினைவிருக்கிறதா?'

'என் உயிரே போனபிறகு நான் எப்படி?' என்றாள்.

'புத்தன் யசோதரையைப் பறிகொடுத்தது?' என்று ஹர்ஷன் உணர்ச்சி யுடன் கூறினான்.

ராஜ்யஸ்ரீ உலுக்கி விழுந்தாள். சட்டென்று கண்களை மூடிக்கொண்டு போதிசத்துவ ஸ்வரூபத்தை மனதில் நினைத்துக்கொண்டாள்.

'ஹர்ஷ! உன்னுடன் வருகிறேன். வா, போவோம்!' என்று வெறி பிடித்தவள் போலக் கூறினாள் ராஜ்யஸ்ரீ.

●